

vzata zpět bez přivolení žalovaného až do konce ústního jednání (rozhodnutí č. 16384 Sb. n. s.). Mimo to je podle druhého odstavce § 416 c. ř. s. soud na své rozhodnutí vázán, jakmile byl rozsudek prohlášen, a podle prvního odstavce téhož zákonného předpisu nastává účinnost rozsudku vůči stranám doručením jeho písemného vyhotovení, tedy v souzeném případě dnem 9. září 1938, kteréhož dne právě došlo žalobcovo omezení žaloby k soudu první stolice. Písemné vyhotovení rozsudku je právě základem pro jeho přezkoumání podle opravných prostředků, jakož i pro posouzení rozsahu jeho právní moci a vykonatelnosti a nemůže prohlášení žalobcovo o částečném zpětvzetí žaloby teprve v řízení dovolacím míti vliv na otázku přípustnosti dovolání.

Čís. 17292.

Pro žalobu na vynucení povinnosti rozsudího, aby podepsal nález smluvčího soudu zřízeného podle českého zák. o myslivosti č. 49/1866 z. z., jehož byl podle smluvního závazku členem, je pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 6. května 1939, R I 86/39.)

Srov. rozh. č. 16878 Sb. n. s.

Nálezem smluvčího soudu, zřízeného podle českého zákona o myslivosti ze dne 1. června 1866, č. 49 z. z. pro honební obvod okresu K. v K., bylo Honební společenstvo v K. odsouzeno zaplatiti žalobcům náhradu škody zvěří způsobené v částce 650 K. Žalovaný byl důvěrníkem jmenovaného společenstva. Žalobci tvrdí, že vyzvali členy smluvčího soudu ústně a žalovaného písemně k potvrzení právní moci a vykonatelnosti uvedeného nálezu. Ostatní členové smluvčího soudu vyhověli této výzvě, naproti tomu žalovaný výslovně prý odmítl právní moc a vykonatelnost potvrditi, ačkoliv dle tvrzení žalobců jest k tomu povinen jak podle zákona, tak i podle smlouvy, kterou převzal na sebe funkci člena smluvčího soudu. Domáhají se proto výroku, že žalovaný jako člen řečeného smluvčího soudu jest povinen potvrditi svým podpisem na nález smluvčího soudu, že nález ten jest v právní moci a vykonatelný. Prvý soud žalobu odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud námitce nepřípustnosti pořadu práva nevyhověl a uložil prvému soudu další jednání. Z důvodů: Prvý soud odmítl žalobu, vycházející z právního názoru, že strana v souzeném sporu žalovati nemůže před řádnými soudy na splnění povinnosti rozsudího podepsati nález vydaný smluvčím soudem, protože má vyhrazený v takovém případě jen nárok na náhradu škody. Rekursní soud nesouhlasí s tímto právním názorem, k němuž byl první soud sveden rozhodnutím nejvyššího soudu Sb. n. s. č. 16878. Předmětem onoho rozhodnutí jest však případ po právní stránce zcela odlišný, ježto řeší sice stejný žalobní

nárok, ale proti rozhodčímu soudci zřízenému podle § 577 a násl. c. ř. s. Smluvčí honební soudy jsou podle § 45 hon. zák. pro Čechy výhradně příslušné rozhodnouti veškeré spory o náhradu škody způsobené zvěří a honbou a tato jejich příslušnost může býti vyloučena jen úmluvou stran předem učiněnou. Stane-li se tak, jsou k rozhodnutí v řečených sporech povolány soudy. Předsedu smluvčího soudu podle § 46 honeb. zák. pro Čechy jmenuje okresní úřad, strany pak mají právo vyslati do těchto smluvčích soudů po dvou důvěrnících a nejmenují-li včas tyto důvěrníky, jest vrchní rozsudí oprávněn podle odst. 3 § 46 honeb. zák. pro Čechy jmenovati důvěrníky ty sám. V rozhodčím řízení podle civilního řádu soudního mají zvoliti vrchního rozhodce naproti tomu rozhodci jmenovaní stranami. Výrokům smluvčích soudů honebních lze odporovati jen zmateční stížností pro nedodržení ustanovení § 46 hon. zák. O zrušení výroku honebních smluvčích soudů nelze žalovati podle §§ 595 a násl. c. ř. s. Není možné jmenování rozhodců aneb vrchního rozhodce soudem a jest také vyloučeno zrušení smlouvy o rozsudím. Proto má rekursní soud za to, že soudy jsou podle § 1 j. n. příslušny rozhodovati spory o tom, zda jest důvodné či nikoliv odpírání podpisu rozhodce při smluvčím soudu na nálezu již vydaném, když rozsudí na sebe vzal povinnost funkce důvěrníka strany v řízení před smluvčím soudem podle českého honebního zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Má-li býti rozhodčí výrok podle § 46 čes. honebního zákona exekučním titulem (§ 1 čís. 16 ex. ř.), musí býti jeho právní moc a vykonatelnost potvrzena všemi rozhodci podle druhého odstavce § 54 ex. ř. (rozh. č. 4774 a 12802 Sb. n. s.).

Žalobci tvrdí, že vyzvali členy smluvčího soudu ústně a žalovaného písemně k potvrzení právní moci a vykonatelnosti uvedeného nálezu. Ostatní členové smluvčího soudu vyhověli této výzvě, naproti tomu žalovaný výslovně prý odmítl právní moc a vykonatelnost potvrditi, ačkoliv dle tvrzení žalobců jest k tomu povinen jak podle zákona, tak i podle smlouvy, kterou převzal na sebe funkci člena smluvčího soudu.

Jde o to, zda jest pro žalobu, o niž jde, pořad práva připuštěn. Otázka tato není v zákoně výslovně rozhodnuta. K jejímu řešení lze dospěti jen srovnáním všech předpisů, jež se zabývají dotčenou látkou právní. § 383 obecného zákoníka občanského praví, že v politických zákonech jest ustanoveno, jak má býti nahrazena škoda zvěří způsobená. Podle nařízení ministerstva vnitra a spravedlnosti ze dne 14. července 1859 č. 128 ř. z. byla stanovena výhradná příslušnost politických úřadů k vyšetření a rozhodnutí pořadem stolic o všech nárocích na náhradu škody zvěří způsobené v oněch korunních zemích, pro něž byl

vydán honební patent z 28. února 1786 (Kropatschkova sbírka Josefinských zákonů, svazek 11, strana 488; srov. Pražák: Spory o příslušnost, II, str. 295, pozn. 26). § 45 posl. odstavec honebního zákona pro Čechy z 1. června 1866 č. 49 z. z. však ustanovil, že, není-li ve smlouvě o pronajmutí myslivosti nebo v nějaké jiné úmluvě mezi stranami učiněné nic jiného ustanoveno, vyhledána budiž náhrada soudem smluvčím k tomu zřízeným. Podle § 46 jmenuje okresní úřad vrchní rozsudí smluvčích soudů vždy na tři léta napřed; podána-li žaloba o náhradu škody, vyzve vrchní rozsudí strany, aby si ve třech dnech zvolily po dvou důvěrnících, neučiní-li tak jedna nebo druhá strana, má vrchní rozsudí sám jmenovati scházející rozsudí; z nálezů smluvčího soudu není odvolání, nýbrž jen zrušovací stížnost, o níž rozhodují řádné soudy. Ustanovení právě uvedené nepozbylo své působnosti civilním řádem soudním (plemissimární usnesení bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 15. dubna 1902, Gl. U. n. ř. čís. 1847). Jiných předpisů o rozsudích honební zákon pro Čechy nemá. Mimo jmenování vrchního rozsudího nepřisluší tedy správnímu úřadu žádný vliv na složení a činnost smluvčího soudu; rozhodování o škodách způsobených zvěří jest vyňato z příslušnosti honebního úřadu a přikázáno zvláštnímu orgánu, kterým jest smluvčí soud (Hoetzel: Právní postavení členů honebního společenstva — studie z honebního zákona českého —, Právník 1904, str. 261 násl., Stehlíček: Honební zákon pro království České, str. 127, nález nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 1933 čís. 5819, Bohuslav čís. 10566). Na pořad práva náleží žaloba na vrchního rozsudího o náhradu škody proto, že vykonáváje svůj úřad, nešetřil předpisu uvedeného § 46 (srov. rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 17. ledna 1906, uveřejněné v Právníku 1906, str. 92). Správní úřady nemohou rozhodovati o náhradě útrat řízení před smluvčím soudem (uvedený nález nejvyššího správního soudu, Bohuslav čís. 10566). Opírá-li tedy žalobce svůj nárok o smlouvu, kterou žalovaný dobrovolně převzal na sebe funkci člena smluvčího soudu, jest i tato věc vyňata z příslušnosti úřadů správních, takže spadá do pravomoci řádných soudů. Poukazuje-li dovolací stěžovatel na rozhodnutí č. 16878 Sb. n. s., činí tak neprávem, poněvadž v onom případě nešlo o rozsudího ve smyslu § 46 honebního zákona Českého a mimo to ani v onom případě nebyla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva.

Čís. 17293.

Námítky proti směnečnému platebnímu příkazu podle § 552 c. ř. s. lze opřít i o nedostatek formálních předpokladů pro jeho vydání. Je-li však podle výsledku jednání o námítkách zažalovaný nárok věcně důvodný, jest platební příkaz ponechat v platnosti, i když pro jeho vydání nebylo formálních předpokladů.